

forestående valg samt til åbningen mellem Gaza og Egypten, hvor EU har etableret en grænsemission. Efter grænseåbningen har mere end 150.000 mennesker krydset grænsen.

Som udgangspunkt er Danmark med i samarbejdet inden for den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik. Danmark deltager med politifolk, retssagseksperter og observatører i de fleste civile missioner i EU-regi, og udsendte danskere til EU-missioner yder en vigtig indsats for fred og stabilitet i bl.a. Bosnien, Makedonien, Indonesien, Sudan og de palæstinensiske selvstyreområder. I midlertid deltager Danmark ikke i EU's fredsskabende og fredsbevarende missioner, som har indvirkning på forsvarsområdet. Det gælder aktuelt EU's militære mission i Bosnien-Hercegovina samt militære bidrag i Sudan og planlagte bidrag i Congo, og på samme måde står Danmark uden for det vigtige samarbejde om forskning og udvikling af militære kapaciteter, som varetages af det europæiske forsvarsagentur.

Ser vi fremad, vil det også få konsekvenser for Danmark, at vi ikke kan deltage i EU's kampgrupper, som det oftest baseret på et FN-mandat er planen at indsætte til løsning af konflikter. Vi skal rejse hjem, når EU overtager opgaver fra NATO, sådan som det er sket i Makedonien og Bosnien-Hercegovina, på samme måde som to danske soldater i Darfur, som var udsendt bilateralt, måtte trækkes hjem, da EU overtog ansvaret for støtten til AU.

At vi ikke kan deltage i EU's kampgruppesamarbejde og EU-operationer risikerer også at få negativ indflydelse på, hvordan andre lande vurderer Danmark som partner i multinationale styrkesamarbejder uden for EU. I sådanne samarbejder er det afgørende, at man er i stand til at udsende styrkerne i flest mulige sammenhænge. Derfor risikerer Danmark at blive betragtet som en mindre attraktiv partner, og det at være en mindre attraktiv partner kan potentielt skade vore muligheder i NATO.

Tendensen er, at samarbejder om operationer og kapacitetsopbygning i stigende grad kan vendes målrettet mod brug af så vel EU- som NATO-missioner, og at vi må stå uden for i EU-sammenhæng styrker naturligvis ikke vores position. Efter regeringens opfattelse er der således ikke tvivl om, at tiden er løbet fra forsvarsforbeholdet, og her er vi altså enige med fru Lone Dybkjær og Det Radikale Venstre. Den frygt, som lå bag forsvarsforbeholdet, nemlig frygten for europahæren, er ubegrundet, men lige nu

har vi ikke den nødvendige afklaring af EU's fremtidige rammer, der skal til, for at vi kan afholde en folkeafstemning om ophævelse af forsvarsforbeholdet.

Det centrale element i den politiske aftale om Danmark i det udvidede EU, som regeringen indgik i november 2004 med Socialdemokratiet, SF og Det Radikale Venstre, er jo, at forbeholdene er fastholdt i forfatningstraktaten, og det anføres i aftalen, at en ændring af Danmarks stilling kun kan ske ved en senere afstemning, altså efter en afklaring om EU's fremtidige rammer. Derfor ville det ikke være passende, hvis et flertal i Folketinget drog konsekvenser af tænkepausen, før den er afsluttet, og vi kan heller ikke gå med til at afholde en afstemning, før det er forudset i den aftale, der er lavet med Socialdemokratiet, SF og Det Radikale Venstre.

Det er således ikke hensigtsmæssigt, at den danske befolkning skal tage stilling til dette spørgsmål, når der, som tilfældet er på nuværende tidspunkt, ikke er klarhed over rammerne for det fremtidige EU-samarbejde. Vi ved ikke, hvad en eventuel EU-forfatning kommer til at indeholde, og derfor ved vi heller ikke, hvilke rammer forsvaret skal indpasses i efter en eventuel ny traktat.

Jeg skal derfor på regeringens vegne opfordre til, at nærværende forslag til folketingsbeslutning forkastes.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til udenrigsministeren. Der er foreløbig en enkelt kort bemærkning, og den er fra fru Lone Dybkjær. Værsgo.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg tager bemærkningen nu, fordi jeg ved, at udenrigsministeren skal gå og ikke kan overvære hele debatten.

Det er jo nemt bare at køre formalia frem, sådan som ministeren gør. Han siger: Vi er sandelig enige i, at forsvarsforbeholdet skal ophæves, det skal bare ikke ske her og nu, og hvornår det skal ske, er fuldstændig usikkert.

Jeg kunne jo spørge, hvilken dato ministeren vil sætte på, men så ville han svare, at det ved han ikke noget om, fordi der også skal vedtages en forfatningstraktat, og det kan først ske, når det er gjort, som der står i vores aftale. Men den aftale er jo en forhandlingsaftale, og man kan jo godt tage en diskussion, selv om der ikke er en traktat.